

מבט ליום עצמאותנו מתוך מלחמת שמחת תורה תשפ"ד

שיחת מו"ר ראש הישיבה – הרב ברוך וידר שליט"א

1. יחזקאל פרק לו' פסוקים טו' – כח'

וַיְהִי דְבַר ה' אֵלַי לֵאמֹר:
 בְּן אָדָם בֵּית יִשְׂרָאֵל יֹשְׁבִים עַל אַדְמַתָּם וְיִטְמְאוּ אוֹתָהּ בְּדַרְכָּם וּבַעֲלִילוֹתָם כְּטַמְאָת הַנְּדָה הַיְתֵה דַרְכָּם לִפְנֵי:
 וְאֶשְׁפֹּד חֲמַתִּי עֲלֵיהֶם עַל הַדָּם אֲשֶׁר שָׁפְכוּ עַל הָאָרֶץ וּבְגִלּוּלֵיהֶם טַמְאוּהָ:
 וְאֶפִּיץ אֹתָם בְּגוֹיִם וְיָזְרוּ בְּאֶרְצוֹת כְּדַרְכָּם וּכְעֲלִילוֹתָם שִׁפְטֹתַיִם:
 וַיְבֹא אֵל הַגּוֹיִם אֲשֶׁר בָּאוּ שָׁם וַיַּחֲלִלוּ אֶת שֵׁם קִדְשִׁי בְּאָמַר לָהֶם עִם ה' אֱלֹהֵי וּמֵאֲרָצוֹ וַיֵּצְאוּ:
 וְאֶחָמֵל עַל שֵׁם קִדְשִׁי אֲשֶׁר חִלְלוּהוּ בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּגוֹיִם אֲשֶׁר בָּאוּ שָׁמָּה: ס
 לָכֵן אָמַר לְבֵית יִשְׂרָאֵל כֹּה אָמַר אֲדֹנָי ה' לֹא לְמַעַנְכֶם אֲנִי עֹשֶׂה בֵּית יִשְׂרָאֵל כִּי אִם לְשֵׁם קִדְשִׁי אֲשֶׁר חִלַּלְתֶּם בְּגוֹיִם
 אֲשֶׁר בָּאתֶם שָׁם:
 וְקִדְשֹׁתַי אֶת שְׁמִי הַגָּדוֹל הַמְחַלָּל בְּגוֹיִם אֲשֶׁר חִלַּלְתֶּם בְּתוֹכָם וַיִּדְעוּ הַגּוֹיִם כִּי אֲנִי ה' וְנָאֵם אֲדֹנָי ה' בְּהַקְדָּשִׁי בְּכֶם
 לְעֵינֵיהֶם:
 וְלִקְחֹתִי אֶתְכֶם מִן הַגּוֹיִם וּקְבַצְתִּי אֶתְכֶם מִכָּל הָאֶרְצוֹת וְהִבַּאתִי אֶתְכֶם אֶל אֲדַמְתְּכֶם:
 וְזָרַקְתִּי עֲלֵיכֶם מִיַּם טְהוֹרִים וְטִהַרְתֶּם מִכָּל טַמְאוּתֵיכֶם וּמִכָּל גִּלּוּלֵיכֶם אֲטַהַר אֶתְכֶם:
 וְנָתַתִּי לָכֶם לֶב חֲדָשׁ וְרוּחַ חֲדָשָׁה אֶתֶּן בְּקִרְבְּכֶם וְהִסַּרְתִּי אֶת לֶב הָאֶבֶן מִבְּשַׁרְכֶם וְנָתַתִּי לָכֶם לֶב בָּשָׂר:
 וְאֶת רוּחִי אֶתֶּן בְּקִרְבְּכֶם וְעָשִׂיתִי אֶת אֲשֶׁר בְּחַקִּי תִלְכוּ וּמִשְׁפָּטֵי תִשְׁמְרוּ וְעָשִׂיתֶם:
 וְיִשְׁבַּתֶּם בְּאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לְאַבְתֵּיכֶם וְהִיִּיתֶם לִי לְעָם וְאֲנֹכִי אֶהְיֶה לָכֶם לֵאלֹהִים:

2. יחזקאל פרק לו' פסוקים א' – יד'

הַיְתֵה עָלַי יְדִי־הַיְתֵה וַיּוֹצֵאֲנִי בְרוּחַ יְהוָה וַיְנִיחֵנִי בְּתוֹךְ הַבְּקָעָה וְהִיא מְלֵאָה עֲצָמוֹת:
 וְהִעֲבִירֵנִי עֲלֵיהֶם סָבִיב סָבִיב וְהִנֵּה רַבּוֹת מְאֹד עַל־פְּנֵי הַבְּקָעָה וְהִנֵּה יְבֻשׁוֹת מְאֹד:
 וַיֹּאמֶר אֵלַי בְּרָאִים הַתְּחִינִי הַעֲצָמוֹת הָאֵלֶּה וְאָמַר אֲדֹנָי יְהוָה אַתָּה יַדְעָתָ:
 וַיֹּאמֶר אֵלַי הִנְבֵּא עַל־הַעֲצָמוֹת הָאֵלֶּה וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם הַעֲצָמוֹת הַיְבֻשׁוֹת שְׁמְעוּ דְבַר־יְהוָה:
 כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוָה לַעֲצָמוֹת הַזֶּה אֲנִי מְבִיא בְּכֶם רוּחַ וְחַיִּיתֶם:
 וְנָתַתִּי עֲלֵיכֶם גִּידִים וְהִעֲלֵתִי עֲלֵיכֶם בָּשָׂר וְקִרַמְתִּי עֲלֵיכֶם עוֹר וְנָתַתִּי בְּכֶם רוּחַ וְחַיִּיתֶם וַיִּדְעַתֶּם כִּי־אֲנִי יְהוָה:
 וְנִבְאֵתִי כַּאֲשֶׁר צִוִּיתִי וַיְהִי־קוֹל כְּהִנְבֵּאֵל וְהִנְהִדְעַשׂ וַתִּקְרְבוּ עֲצָמוֹת עֶצֶם אֶל־עֶצְמוֹ:
 וְרִאִיתִי וְהִנֵּה־עֲלֵיהֶם גִּידִים וּבָשָׂר עֲלֵהּ וַיִּקְרַם עֲלֵיהֶם עוֹר מִלְמַעְלָה וְרוּחַ אִיו בָּהֶם:
 וַיֹּאמֶר אֵלַי הִנְבֵּא אֶל־הָרוּחַ הַנְּבֵא בְּרָאִים וְאָמַרְתָּ אֶל־הָרוּחַ כֹּה־אָמַר אֲדֹנָי יְהוָה מֵאַרְבַּע רֻחוֹת בָּאִי הָרוּחַ וּפְחָי
 בְּהַרוּגִים הָאֵלֶּה וַיִּחִיו:
 וְהִנְבֵּאתִי כַּאֲשֶׁר צִוִּיתִי וַתְּבֹא בָהֶם הָרוּחַ וַיִּחִיו וַיַּעֲמְדוּ עַל־רַגְלֵיהֶם חֵל וְגָדוֹל מְאֹד־מְאֹד:
 וַיֹּאמֶר אֵלַי בְּרָאִים הַעֲצָמוֹת הָאֵלֶּה כְּלָבִית יִשְׂרָאֵל הִמָּה הִנֵּה אִמְרִים כְּבָשׂוּ עֲצָמוֹתֵינוּ וְאַבְדָּה תִקְוַתֵּנוּ וְנִגְרַנּוּ לָנוּ:
 לָכֵן הִנְבֵּא וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם כֹּה־אָמַר אֲדֹנָי יְהוָה הִנֵּה אֲנִי פֹתֵחַ אֶת־קַבְרוֹתֵיכֶם וְהַעֲלִיתִי אֶתְכֶם מִקַּבְרוֹתֵיכֶם עִמִּי
 וְהִבַּאתִי אֶתְכֶם אֶל־אֲדַמְתְּ יִשְׂרָאֵל:
 וַיִּדְעַתֶּם כִּי־אֲנִי יְהוָה בְּפִתְחֵי אֶת־קַבְרוֹתֵיכֶם וּבְהַעֲלוֹתִי אֶתְכֶם מִקַּבְרוֹתֵיכֶם עִמִּי:
 וְנָתַתִּי רוּחִי בְּכֶם וְחַיִּיתֶם וְהִנְחִיתִי אֶתְכֶם עַל־אֲדַמְתְּכֶם וַיִּדְעַתֶּם כִּי־אֲנִי יְהוָה דְּבַרְתִּי וְעָשִׂיתִי וְנָאֵם־יְהוָה:

3. שעינהו פרק סו' פסוקים ז' – ט'

בְּטָרִם תַּחֲחִיל יִלְדָה בְּטָרִם יְבֹא חֶבֶל לָהּ וְהִמְלִיטָה זָכָר:
 מִי שְׁמַע כְּזֹאת מִי רָאָה כְּאֵלֶּה הַיּוֹחֵל אָרֶץ בְּיוֹם אֶחָד אִם וְיֹלֵד גּוֹי פֶּעַם אַחַת כִּי חָלָה גַם יִלְדָה צִיּוֹן אֶת בְּנֵיהָ:
 הָאֲנִי אֲשַׁבֵּר וְלֹא אוֹלִיד יֹאמַר ה' אִם אֲנִי הַמוֹלִיד וְעַצְרְתִּי אָמַר אֶל־הַיָּד:

רש"י שם

האני אשביר ולא אוליד - האני אביא את האשה על המשבר ולא אפתח רחמה להוציא עוברה כלומר שמא אתחיל בדבר ולא אוכל לגמור והלא אני המוליד את כל היולדות ועכשיו שמא עצרתי בתמיה:

4. יחזקאל פרק לו'

פסוק א': וְאַתָּה בְּרָאִים הַנְּבֵא אֶל־הָרִי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ הָרִי יִשְׂרָאֵל שְׁמְעוּ דְבַר־יְהוָה:
 פסוק ד': לָכֵן כֹּה־אָמַר אֲדֹנָי יְהוָה אִם־לֹא בָאֵשׁ קִנְאַתִּי דְבַרְתִּי עַל־שְׂאֲרֵי־הַגּוֹיִם וְעַל־אֲדוֹם כְּלֵא אֲשֶׁר נְתַנּוּ־אֶת־
 אֲרָצִי לָהֶם לְמוֹרָשָׁה בְּשִׁמְחַת כָּל־לֵבב בְּשִׂאֵט נָפֶשׁ לְמַעַן מִגְרָשָׁה לְבָו:

פסוקים ח-י: וְאַתֶּם הָרִי יִשְׂרָאֵל עֲנַפְכֶם תִּתְּנוּ וּפְרִיְכֶם תִּשְׂאוּ לַעֲמִי יִשְׂרָאֵל כִּי קָרְבוּ לְבֹא: כִּי הִנְנִי אֲלֵיכֶם וּפְגִיתִי אֲלֵיכֶם וְנִעַבְדְתֶם וְנִוְרַעְתֶם: וְהָרַבִּיתִי עֲלֵיכֶם אֲדוֹם כְּלָבִית יִשְׂרָאֵל כְּלָה וְנִשְׁבְּו הָעָרִים וְהַחֲרָבוֹת תִּבְנֶינָה: וְהָרַבִּיתִי עֲלֵיכֶם אֲדוֹם וּבְהִמָּה וּרְבוּ וּפְרוּ וְהוֹשַׁבְתִּי אֶתְכֶם כְּקַדְמוֹתֵיכֶם וְהִיטַבְתִּי מִרַאשְׁתֵּיכֶם וַיִּדְעַתֶּם כִּי־אֲנִי יְהוָה:

5. סנהדרין דף צח' עמוד א'
ואמר רבי אבא: אין לך קץ מגולה מזה, שנאמר ואתם הרי ישראל ענפכם תתנו ופריכם תשאו לעמי ישראל
רש"י שם

מגולה מזה - כשתתן ארץ ישראל פריה בעין יפה אז יקרב הקץ, ואין לך קץ מגולה יותר.

6. אגרות הראי"ה חלק ג', אגרת תתע"א

ב"ה י"ט שבט תרע"ה, לונדון

...כן אתחלתא דגאולה ודאי הולכת ומופיעה לפנינו, אמנם לא מהיום התחילה הופעה זו, רק מאז התחיל הקץ המגולה להגלות מעת אשר הרי ישראל החלו לעשות ענפים ולשאת פרי לעם ישראל אשר קרבו לבא, התחילה אתחלתא זו, ועיני כל חודר ברוח דעת היו תמיד נשואות כי יד ה' הנוהגת כל מסיבות דורים תפליא פלאותיה להביא את ההתחלה הזאת למעלה יותר רוממה, והפלא הזה קם ויתא בימינו לעינינו, לא ע"י מעשה אדם ותחבולותיו, כ"א ע"י מפלאות תמים דעים, "בעל מלחמות ומצמיח ישועות". ודאי קול דודי דופק...

7. קול דודי דופק, פרק ד'

לפני שמונה שנים, בעצם ליל בלהות, מלא זוועות מאידנק, טרבלינקה ובוכנוולד, בלי של תאי גז וכבשנים. בליל של הסתר פנים מוחלט, בליל שלטון שטן הספקות והשמד, אשר רצה לסחוב את הרעיה מביתה לכנסיה הנוצרית, בליל חיפושים בלי הרף ובקשת הדוד - בליל זה גופו צף ועלה הדוד. האל המסתתר בשפריר חביון הופיע פתאום והתחיל לדפוק בפתח אהלה של הרעיה הסחופה והדוויה, שהתהפכה על משכבה מתוך פרפורים ויסורי גיהינום. עקב ההכאות והדפיקות בפתח הרעיה עטופת אבל נולדה מדינת ישראל!
כמה פעמים דפק הדוד בפתח אהל רעייתו! דומני, שלכל הפחות יכולים לנו למנות שש דפיקות.

8. אורות התחיה, פרק כו'

אחרי המגרעות הרבות, שאנו רואים בדרך חיינו הקלליים בדרךנו בקלל ובאָרץ-ישְרָאֵל בפרט, הננו מְקַרְחִים לְהַרְגִישׁ שְׁאֲנוּ נוֹלְדִים מִחֲדָשׁ, מִתְחַתֵּית הַמְדַרְגָּה הַנְּנוּ הוֹלְכִים וְנוֹצְרִים עוֹד הַפַּעַם בְּיָמֵינוּ מְקַדָּם. כָּל הַרְכוּשׁ הַרוּחָנִי שֶׁל הָעָבָר הוֹלֵךְ וְנִבְלַע לְכַאוֹרָה בְּמִקְוֹרוֹ, וְיוֹצֵא הוּא בְּפָנֵינוּ חֲדָשׁוֹת, מְקַטְנוֹת הַרְבֵּה בְּכַמוּתוֹ, אֲבָל רַעֲנוֹנוֹת מֵאֵד וְעִלּוּלוֹת לְצִמְיָחָה גְדוֹלָה, מְלֵאָה חַיִּים עֲזִיזִים, בְּאֵיכוּתוֹ. הַנְּנוּ קְרוֹאִים לְעוֹלָם חֲדָשׁ מְלֵא זֶהַר עֲלִיוֹן, לְתַקּוּפָה חֲדָשָׁה שֶׁתַּעֲלֶה בְּחִסְדָּהּ עַל כָּל הַתְּקוּפוֹת גְּדוֹלוֹת-הָעָרֶךְ שֶׁקִּדְמוֹ לָהּ. מֵאֲמִינוּ הוּא הַעֵם כֻּלּוֹ, שְׁאִינוּ גְלוֹת עוֹד אַחֲרֵי הַגְּאֻלָּה הַהוֹלְכָה וּמִתְחַלֵּט שֶׁלִּפְנֵינוּ, וְאֲמוּנָתוֹ הָעֲמֻקָּה הַזֹּאת הִיא בְּעֶצְמָהּ רַז קִיּוּמוֹ הִיא, סוֹד דִּי נִגְלָה בְּמַהְלָכוֹ הַהִיסְתוֹרֵי, וְהַמְסַרְתַּת הָעֲתִיקָה מְעִידָה עַל אֹרֶן נְשִׁמָּתוֹ הַמְפָּרֵת אֶת עֲצָמָהּ וְאֶת כָּל יְחוּסֵי מְאָרְעוֹתֶיהָ עַד דוֹר אַחֲרוֹן, דוֹר צוֹפֵה לְיִשׁוּעָה קְרוֹבָה

9. מי מרום, ממעיני הישועה, פרק ע'

ואמנם הדבר ברור כשמשם בצהריים שחורבן שלישי לא יהיה עוד ומדינת ישראל שקמה לתחיה בל תמוט לעולם ועד, אבל אוי לי אם אומר, חבל חבל על אותם אשר ישימו מכשולים על דרכה ויביאו אותה לידי שואה ח"ו בעזבם את ד' ואת בריתו, ולהעמיד את גורלה בגורל החול גרידא, ויתברכו בלבבם שלום יהיה לנו כי בשרירות לבנו נלך למען ספות הרוה את הצמאה, הם הם אשר לא יינקו מעון ולא יזכו לראות בגאות ה', אולם בזאת ננחם כי בטוחים אנו בחסד ה' הנאמנים ואהבתו הנצחית לישראל עם קדושו, כי גם אלה אשר טחו עיניהם מראות, לבם השע ואזנם הכבד, גם הם ישובו אל ד' ולא ישימו מכשולים על הדרך והמסילה לאלהינו ויטהרו ויבחנו כצרוף כסף ויאיר עליהם אור ד' בחסד וברחמים, לחונן אותם דעה בינה והשכל, לבנות ולא להרוס לנטוע ולא לעקור, לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי כי מלאה הארץ דעה את ד' כמים לים מכסים